

Fangen i celle nr. 11

Tilrettet af Ruth Thinggaard, Vestervig

Slægtninge til afdøde Kristen Andersen, Vestervig, har i efterladte papirer fundet nedenstående vers. Hvem den indsatte fange var, kan der kun gisnes om, men der kan være tale om en karl fra "Fjordgaarden" i Randrup ved Vestervig, som ejedes af brødrene Kristen og Laust Staursbøl Andersen. Gården har i mindst tre generationer været i familiens eje.

Den gammel Aræjstfowarer

Æ haj gjov en bette Fejltrin – de skier jo fu de bæjst –
ingen a vos er val hiel, som vi ska vær',
de ka ski fue vos hvæjen, ja siel bodde Dejn' og Præjst',
siel om ett svor manne a dem havne hær.

Men æ bløv da saa put ind, om æ osse strett imod,
aa forklaared dem aa angred aa fortrod,
aa mi Øwn blev røe aa resen, aa mi Kinne de bløv wud',
æ sku spærres ind' – aa de enda en Stød.

Aa no ka jen saa fo Tid te aa tenk po jet aa ant,
som jen eet te dawle goer aa tenke po,
naa vi goe dæhjem aa trower, te vi haar saa gruklig traant,
aa te uden vor Hjælp ka ed slet ett goe.

Men vi haar ed saamænd godt nok, siel om vi er i Aræjst,
æ Tjennestfolk di er saa flenk hvæjen,
di gjø de vesnok altid, hvans di trowe der er bæjst
fu æ Fanger – siel om de gi Sved og Rænd.

Men di passe nøj saa vældig po, te ingen ska stek aa,
vi mo ettengaang go jænne po "æ Hus",
aa der er nøj, der tyder på, te di vel osse slaa-de er somti, de ka gi en bette Gus.

Jen ka somti hør, te der er nue, der klawe sæ saa-grow
aa gi en Vræl, saa de ka høres laant –
saa ka ed gjæ go hen aa vaar en Stød, far jen kan sow –
jen ka jo gitt' po bodde jet aa aandt.

Aa naar jen siel haar sit, hvans Remedier di haae
mæ Folk spænd faast po bodde laangs aa tvat –
ja æ var siel spænd faast i saanten jen den ajen Daae –
men æ mo sej, te undt de gjøe ed dat.

Saa æ er ved aa trow no, te di gjør ed fo de bæjst',
saant nærmest fue aa fo vos retted op.
Vor Sjæl aa al de der vel di val øverlad æ Præjst,
aa saa taar di dem de mier a vor Krop.

Aa saante i de dawle hær saa haar vi ed ski godt,
vi foe vor Pasen aa vor Føe aa Søvn,
de ka val sejes, te vi ett just saante bowe flot,
men godt behajlt er æ da altid bløwn.

Aa vor Aræjstfowaer er den bæjst a dem hvæjen,
han komme en, to, tri Gaang' om æ Daae
aa spør vos, om vi haar ed godt – saant til en bette Vænd –
aa haar vi ett', ska han nok blyw ed vaaer.

Han hjælper vos, som vi var Baer, ja næjsten som hans ejen,
han vel ha vos te Krølt, kan vi fostaa,
men han ka osse godt blyw gal aa gi vos ræn Beskejn,
hvis ett han for ed, saant som han vel haae.

Æ Tjennestfolk di reste, naar den gammel taar po,
saa ska æ lov fue, di ka fo dem vænd.
Ja siel om han er nøj te Oers aa bodde styw aa gro,
er de ski ham, di sprengte fue hvejen.

*Aa der er ingen a vos, der fo Lov aa slep hæfræ
fae vi er saant, te det er ham te Maad,
men hvodden han ka fülle mej aa hov vos hver
især
aa hjælp enhver te Rett', er mæ en Gaad.*

*Men han haar aller skaant sæ siel aa alti vært te
Ree
mæ Hjælp aa Trøst, naar alting de gik skjæv,
aa fulle mæ' vos hver især i al vor Sorre aa Glee –
ja æ haar sjælden kjæn en Mand saa gjæv.*

*Men no vil di jo sej, te han er gammel aa ska væk,
æ hobe ett, de blyve i mi Ti,
men siel di stærkest Skude vel jo jen Tidaws go læk,*

*aa æ Skipper vel blyw nødt te aa ta fri.
Aa saa ska der val kom en ny aa bow, hvor han
haar bowed,
æ hobe han vel slægt den gammel poe,
fu han haar holdt a al di Fanger, dæ bløw ham
betrowed –
han vel blyw sawnt den gammel, naar han goe.*

I dyb Ærbødighed og Taknemmelighed fra

Fangen paa Celle Nr. 11

Celle nr. 11 - bemærk sengen er slået op, så fangen ikke skulle få det for behageligt